

γραφῆς του βεβαιώσῃ τὸ ἔλλειμμα, καὶ τὰς σημειώσεις ταύ-
τας παραβαλὼν μετὰ Μεντόρων τινων, προέβη εἰς καταγγε-
λίαν ἑλλείματος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, ὕπερ πειθόμενον εἰς
τὴν καταγγελίαν ταύτην, διέταξε νὰ δοθῇ μήνυσις εἰς τὴν
εἰσαγγελίαν, ἵνα προληφθῇ ἡ φυγὴ τοῦ ὑπολόγου.

Ἡ μήνυσις ἐδόθη, ἡ ἀνάκρισις προέβη εἰς τὸ καθήκον τῆς,
ὡς ἀποτέλεσμα δ' ἔσχεν, ὅτι οὐδὲν ἔλλειμα ὑπῆρχεν, ὅτι οὐ-
δεμίᾳ ἀφορμῇ πρὸς καταγγελίαν ὑπῆρχε, φυσικὸν δ' ἐπήγαγε
συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀνοησία καὶ ἡ ἐπιπολαιότης τοῦ ἐπιθεω-
ρητοῦ ἢ ἡ μοχθηρία αὐτοῦ ἐπέφερον τὴν ἠθικὴν δολοφονίαν
τοῦ Τελώνου.

Ἐνταῦθα περατοῦται ἡ ἐνέργεια ἡ δικαστικὴ καὶ ἀρχεται
ἡ διοικητικὴ ἐνέργεια, ἡ ἐνέργεια τῆς κυβερνήσεως, ἥτις κέ-
κληται νὰ μεριμνᾷ περὶ τῶν προσόντων τῆς ὑπηρεσίας, ἥτις
κέκληται νὰ ἀμοιβῇ καὶ νὰ τιμωρῇ.

Τί θὰ πράξῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ κυβέρνησις;

Ἐξωδίκως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Τελώνης ἀπολύεται, ἢ
ἀπελύθη, χωρὶς νὰ ἐξετασθῇ προσηκόντως ἡ ὑπόθεσις, χωρὶς
νὰ ζητηθῇ ἡ ἀπολογία τοῦ καταγγεληθέντος.

Εἶνε δίκαιον νὰ δικάζηται τις καὶ νὰ καταδικάζεται, χω-
ρὶς νὰ ἀπολογηθῇ, χωρὶς νὰ ἀκουσθῶσι τὰ δικαιολογήματα,
ἅπερ πρὸς ὑπεράσπισίν του θὰ προβάλλῃ; εἶνε κυβερνήσεως
διαγωγὴ αὕτη, εἶνε ἔργον δικαιοσύνης τοῦτο;

Εἶνε δίκαιον ἐνὸς ἐπιθεωρητοῦ ἐπιτόλαιος ἐνέργεια, ὡς ἀ-
ποδεικνύουσιν αὐτὴν τὰ γεγονότα, νὰ καταστρέφῃ ὑπάλλη-
λον, ὅστις ἐπὶ ὕβριον τιμῆς καὶ μετὰ πάσης τῆς συνειδή-
σεως ἐξεπλήρωσε τὸ ἑαυτοῦ καθήκον;

Εἶνε δίκαιον νὰ πέσῃ εἰς συντρίμματα ὑπόληψις κτηθεῖσα
δι' ἀτρύτων κόπων καὶ μόχθων, χάριν τῆς κουφότητος ἐνὸς
ἀναξίως κατέχοντος δημοσίαν θέσιν, καὶ τῆς μοχθηρίας ἐνὸς,
ὅστις, ἐπειδὴ ὁ γαμβρὸς του ἐβιάσθη νὰ πληρώσῃ τὰ εἰς τὸ
Τελωνεῖον ὀφειλόμενα χρήματα, ἔπνευ μένεα ἐναντίον τοῦ
Τελώνου;

Διατί δὲν καλεῖ εἰς ἐξέτασιν καὶ καταγγελέα καὶ ὑπόλο-
γον, πρὸς δὲ καὶ πάντα λαβόντα μέρος εἰς τὴν ἐξέλεγκξιν
τοῦ ταμείου, ἵνα προσηκόντως βεβαιωθῶσι τὰ γεγονότα καὶ
τὸ προσῆκον ἐκάστῳ ἀποδώσῃ, ἀλλὰ καταδικάζει ὑπάλλη-
λον, ὅστις διὰ τῆς ἱκανότητος καὶ τιμιότητος του, ἀνευ μέ-
σων καὶ προστασιῶν ἀνῆλθε τὴν ὑψηλὴν τοῦ Τελώνου βαθμί-
δα, ἐπὶ τῇ ἀνοήτῳ καταγγελίᾳ ἐνὸς προχθεσινῶ ἐν Τριφυλ-
λίᾳ κομματάρχου, ἥδη δ' ἐλέω Σωτηροπούλου οἰκονομικοῦ ἐ-
πιθεωρητοῦ κατ' ὄνομα, πράγματι δὲ οὐδ' ὑπογραμματοῦς
θέσιν ἱκανοῦ νὰ καθέξῃ;

Ἐγειρον, φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι» τὴν σθεναρὰν φωνὴν σου,
ὑποστήριξον τὴν ἀθωότητα, πάταξον τὴν κουφότητα, τὴν ἡ-
λιθιότητα, τὴν μοχθηρίαν, ἀκολουθοῦν τὴν ὁδόν, ἣν μέχρι
τοῦδε ἀκολουθεῖς, ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι οὐδέποτε ὑπὲρ δικαιο-
τέρας ὑποθέσεως ἤγειρας τὴν φωνήν, ὅτι οὐδέποτε εἰς πρό-
σπον μεγαλειτέραν δικαιοσύνην ἀπέδωκας.

Πλείονα προσεχῶς.

Ἄπτίλας

ΠΡΟΤΡΟΠΗ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»,

Μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς ἀνέγνων τὰ χθὲς ἐν τῷ φιλάτῳ
«Μὴ Χάνεσαι» ἀγγεληθέντα περὶ τοῦ ἀρτι ἐξ Ἐλβετίας ἀ-
φικομένου νέου ἱατροῦ, Μακεδόνοσ λίαν προσφιλοῦσ, κ. Γ.
Οἰκονομίδου. Ἄλλ' ἐλυπήθην καιρίως, μαθὼν ὅτι ὁ νέος Ἀ-
σκληπιάδης, ὁ τοσοῦτον εὐδοκίμως ἢ περιφανῶς ἀποπερα-
τώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, τὰς τε θεωρητικὰς καὶ πρακτι-
κὰς, καὶ ἐν Βασιλείᾳ καὶ ἐν Δρέσδῃ, προτίθεται νῦν νὰ ἐγ-
καταστῇ ἐν Θεσσαλονικίᾳ, ἐπανακάμπτων εἰς τὴν φιλάτην,
εἰς τὴν ἀρρενωπὴν Μακεδο-λίαν, μετὰ ἐξαετῆ ἐξ αὐτῆς ἀ-
πουσίαν. Ὁ κ. Γ. Οἰκονομίδης ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ ἐν Σέρ-

100

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

100

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 523)

— Ἄλλ' ἡ περιουσία αὕτη, ἀνέκραξε, τὴν ὁποίαν ἐφύ-
λαττον διὰ τὰ τέκνα μου, δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον!

— Τί ἐννοεῖτε, κυρία βαρόνη;

— Ἐννοῶ, κύριε, ὅτι ὅλη ἡ περιουσία μου ἀνήκει εἰς τὸν
κ. Σαμαράνδ' τὸ καθήκον τῶν τέκνων μου καὶ τὸ ἰδικόν
μου — ἡ τιμὴ μας ἀπαιτεῖ τοῦτο — εἶναι ν' ἀποδώσωμεν
εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἀτυχοῦσ Λουκίας ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ
ἐκλεψεν ἀπ' αὐτὴν;

— Ὅρθως, κυρία βαρόνη, καὶ ἐπιδοκιμάζω τὸ αἰσθημά-
σας αὐτό. Ἄλλ' ἐξηκολούθησε μειδιῶν, μεθ' ὅσα εὐχρεστή-
θητε νὰ πράξῃτε ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦσ Λυκογιάννη, ὁ μαρκή-
σιος Ἰωάννης Σαμαράνδ' δὲν θὰ φανῇ ἀπαιτητικὸς. Ἄλλως,
τίσ' οἶδεν ἐάν δὲν διετηρήθῃ που περιουσία τις δι' αὐτόν;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει διὰ τοῦ γάμου μετὰ τῆς θυγατρὸσ

σας ὁ νεαρὸς μαρκήσιος θὰ ἔχῃ μίαν ἡμέραν τὸ ἥμισυ τῆς
περιουσίας σας, τοῦ ἑτέρου ἡμίσεωσ ἀνήκοντος αὐτοδικαίως
εἰς τὸν υἱὸν σας Ραοῦλ. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἦναι ἀνεκτίμητος θη-
σαυρὸς διὰ τὸν Ἰωάννην τὸ ὅτι θὰ ἔχῃ σύντροφον τοῦ βίου
του τὴν ἀξίεραστον ταύτην νεάνίδα, εἰς ἣν ἡ μήτηρ αὐτῆς
ἔδωκε πάσας τὰς ἀρετὰς τῆς;

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἤρρυθρίασεν.

— Οἶμοι! ἀνεστέναξεν, ἐν κακούργημα χωρίζει τὴν θυ-
γατέρα μου ἀπὸ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς· τὸ συνοικέσιον τοῦτο
εἶναι ἀδύνατον!

— Μάλιστα, ὑπέλαθεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐν κακούργημα
τοῦσ ἐχώριζεν, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τοῦσ ἐπλησίασε· τὰ παιδιὰ δὲν
εὐθύνονται καὶ δὲν δύνανται νὰ φέρωσι τὴν κατάραν, ἥτις
ἐπιβαρύνει τὸν πατέρα. Ὁ Ἰωάννης λατρεῖ τὴν ἐξαδέλφην
του καὶ ἡ Ἐρριέττη ἀγαπᾷ ἐκείνον, ὅστις διὰ τοῦ ἔρωτος,
τὸν ὁποῖον τὴν ἐνέπνευσεν, ἐγένετο ἀνὴρ πεπολιτισμένοσ.

Ἡμέραν μὲν ὁ Θεὸς δεῖξας τὸ τόξον του εἶπε· τοῦτο
εἶναι τὸ σημεῖον τῆς εἰρήνης μου μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ
ἔρωσ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Ἐρριέττης εἶναι σημεῖον εἰρήνης.
Ὅχι μόνον ὁ γάμοσ τοῦ θύματος μετὰ τῆς θυγατρὸσ τοῦ
ἐνόχου εἶναι δυνατόσ, κυρία βαρόνη, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀναγ-
καῖοσ, ἀναγκαῖοσ διότι ἀγαπῶνται, καὶ διότι ὁ χωρισμόσ
των θὰ ἦτο πρᾶγμα μισητόν, εἶναι ἀναγκαῖοσ διότι θὰ ἦ-
ναι ταῦτοχρόνωσ ἐπανόρθωσις διὰ τὸ θῦμα καὶ ἀποκατά-
στασις τοῦ ἐνόχου εἰς τὴν προτέραν θέσιν αὐτοῦ. Ὁ Ἰωάν-

ραις Διδασκαλείου, ἐκδηλώσας δὲ ἰδιάζουσιν πρὸς τὴν ἰατρικὴν κλίσειν καὶ δεξιότητα ἀπεστάλη εἰς Ἑλβετίαν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ εἰρημένου Διδασκαλείου κ. Δημ. Μαρούλη τὸ καλὸν τοῦτο τῆς Μακεδονίας τέκνον καὶ ἐνταῦθα ὄν καὶ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διατρίβον ἀσίποτε διεκρίθη ἐπὶ ἀκραιφνεῖ πρὸς τὴν ἡμετ. πατρίδα φίλτρῳ. "Ἦδη δὲ καλεῖ καὶ ἀναμένει τὸν κ. Οἰκονομίδην οὐχὶ τοσοῦτον ἢ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ τῶν Σερρῶν πόλις καὶ ἡ γλυκυτάτη περίχωρος αὐτῆς, ἔχουσα σήμερον εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε, ἀνάγκην **πολλῶν καὶ πολυειδῶν** βραχιόνων. **ἔκει** λοιπὸν ἤπελθε, φίλτατε Οἰκονομίδη, **ἔκει** περιποιήθητι ὅση σοὶ δύναμις, τὸ τὴν πρώτην μόρφωσιν παρασχόν σοι πολὺτλημον Διδασκαλείον, τὸ τοσοῦτον ἀνάνδρως καὶ ἀδικῶς καταπολεμούμενον, ἐξάσκησον **ἔκει** τὸ φιλόνηρόν σου ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον, ὡς μαρτυροῦσι τὰ διπλώματά σου, τοσοῦτον καλῶς ἐξέμαθες. Καὶ θά σε ἀνταμείψῃ ἡ μοῖρα ἐκείνη ὑπὲρ τὰς προσδοκίας σου. Ἡ πατρίς ἡμῶν δὲν εἶνε ἄδικος, εἶνε γενναία, καλῶς ἱκανοποιούσα τοὺς καλοὺς ἐργάτας.

Ἰχνεύμων

ΛΡΕΟΠΩΛΕΙΑ ΤΡΙΓΓΕΤΑ

Ὁ κ. διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας θουρβᾶ καὶ χαλᾶ τὸν κόσμον, διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ἐπαπειλοῦντος ἡμᾶς κινδύνου τῆς εἰσβολῆς τῆς χολέρας, ἵνα ἂν τυχὸν μᾶς ἐπισκεφθῇ μὴ εὖρη τὴν ἀπαιτουμένην περιποίησιν καὶ ἀναχωρήσῃ πάλιν ὅθεν ἦλθεν. Ἐπάνω ὅμως εἰς τὰς φροντίδας ταύτας καὶ εἰς τὰ αὐστηρὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ἅτινα λαμβάνει, παραβλέπει πράγματα, ἅτινα, καὶ τυφλὸς ἤθελε παρατηρήσει. Καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἐμπροσθεν τῶν κρεοπωλείων Τριγγέτα τῆς Νεαπόλεως οἱ ἐπιτετραμμένοι διὰ τὸ κατὰ βρεγμα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως

νης Σαμαράνδ ἔχων τὸ μέλλον πρὸ αὐτοῦ ἐλευθερον δὲν θὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ παρελθόντος. Οὐδὲν πρέπει νὰ μάθῃ καὶ δὲν θὰ μάθῃ. Ἀφῶμεν τὸ αἶσχος ἐκεῖ ὅπου σήπεται καὶ ἄς προφυλάττωμεν ἀγρύπνως ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ἀθῶους!

Δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του, τότε δὲ, κυρία βαρόνη, θὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς ἐπισήμως διὰ τὸν Ἰωάννην Σαμαράνδ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Δεσιμαίτζ.

Θέλετε ἐπιμόνος τὸ συνοικέσιον τοῦτο, κύριε;

— "ὦ! ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἢ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἶμι προστάτης. Ἐὰν ὁ Ἰωάννης Σαμαράνδ καὶ ἡ θυγάτηρ σας δὲν ἡγαπῶντο, δὲν θὰ ὠμίλου εἰς ὑμᾶς τοιοῦτοτρόπως.

— Ὡς πάντοτε, κύριε, ὑποκλίνομαι μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τῆς θελήσεώς σας.

— Διότι εἴσθε μήτηρ καὶ συναισθάνεσθε ὅτι ἐκεῖ ἔχκεται ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς σας.

Ἡ βαρόνη ἀνεστέναξεν. Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξακολούθησε.

— Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης, ἀφοῦ καταδείξῃ τὰ δικαιώματά του, θ' ἀναγνωρισθῇ ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ μακαρίτου μαρκεσιῶ Σαμαράνδ, ἀφῶμεν αὐτὸν νὰ διατελῇ εἰς ἀγνοίαν τρηθήσατε, κυρία, τὸ μυστικόν, ὅπερ σᾶς ἐνεπιστεῦθη ἢ δεσποινὶς Δεσιμαίτζ δὲν πρέπει νὰ ἡξείρη ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει συγγενικός δεσμὸς μετὰξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ.

ἔχουσι σχηματίζει ὡς οἱ καλλίτεροι μηχανικοὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως πάντων τῶν οἰκούντων λίμνην ὁμοίαν τῆς Κωπαίδος ἐμποδίζοντες τὴν ροὴν τῶν ὑδάτων (ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ ὁδὸς αὕτη στερεῖται ὑπονόμου) δι' ἄρκετὰ ὑψηλοῦ φραγμοῦ ὅπως πληρώσωσι τὰ ἀενάως ἐρχόμενα βαρέλια ἐν τοῖς κάρροις, καὶ καταβρέξωσι τὰς ὁδοὺς. Οἱ καλοὶ λοιπὸν οὔτοι κἀγαθοὶ ἐργάται ἀρχονται τῆς ἐργασίας των ἀπὸ τῆς τρίτης πρωῒνης ὥρας, καὶ παύονται τὴν ὀγδόην ἑσπερινήν, ἔστιν ὅτε δὲ ἀκούονται οἱ τενεκέδες τοῦ πετρελαίου των, δι' ὧν πληροῦσι τὰ βαρέλια καὶ περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καταδικάζοντες οὕτω τὴν συνοικίαν ὀλόκληρον εἰς ἀένναον ἀνησυχίαν θρασεῖς καὶ θουρβώδεις εἰς πᾶσαν τυχὸν γινομένην αὐτοῖς παρατήρησιν.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον πάντων, ὅπως προζίπομεν εἶναι οὐχὶ ἡ ἀνησυχία, ἀλλ' ἡ βρώμα καὶ ἡ δυσωδία, ἅτινα ἀναπέμπει ὁ σχηματισθεὶς ἐκεῖ βόρβορος, ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ διέλθῃ ἂν δὲν φράξῃ τὴν ρινὰ του, ἀπειλοῦντα συγχρόνως καὶ τὴν ὑγίαν τῆς συνοικίας, ἂν οὐχὶ διὰ τῆς ἀσιατικῆς χολέρας, δι' ἄλλης ὁμοίας φύσεως μiasματικῆς νόσου. Λάβε λοιπὸν τὴν καλωσύνην κύριε διευθυντᾶ, καὶ ἀπάλλαξον τὴν συνοικίαν ἐκ τοῦ μαρτυρίου τούτου, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οἱ ἄνθρωποι θέλουσι σοῦ στήσει ἀνδριάντα, διότι εἶναι καταγανακτησμένοι οἱ πάντες, ὡς καταστάνας τοῦ κακοῦ ἀνυποπόρου πλέον.

Οἱ περίοικοι.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΘΕΙΣΟΤΑΣ ΤΗΣ ΓΟΥΡΥΝΙΑΣ

I

Ἄνεμενον νὰ παρέλθῃ ἐντελῶς ὁ σάλος τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὅπως μὴ παρεξηγηθῶ καὶ κατὰ διάνοιαν ἔστω, ὅτι τὸ κάμνω πρὸς ἐπηρεασμὸν καὶ κατόπιν— ὅπερ πράττω

— Ὡθ συμμορφωθῶ πρὸς τὰς ὁδηγίας σας. Λοιπὸν κύριε, δυνάμεθα ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου ν' ἀναχωρήσωμεν αὐριο;

— Σᾶς ἀφίνω ἐλευθέρους.

— Μοὶ προσετέγκατε προστασίαν τινα, τὴν ὅποιαν ἀποδέχομαι· ἐὰν ἐλάμβανον τὴν ἀνάγκην σας, ποῦ πρέπει νὰ σᾶς γράψω.

— Εἰς Παρισίους, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἴμεθα πλέον εἰς Ἐπινάλ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν σύζυγόν σας, ὅστις ἀφίκετο εἰς Βωκοῦρ, σᾶς λέγω ὅτι συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου του, ὅστις καλεῖται Φρειδερίκος. Μὴ δυσπιστήτε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ θεωρήτέ τον φίλον. Ὁ Φρειδερίκος εἶναι ἄνθρωπός μου πρὸς τὸν ὅποιον ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν ὅποιον ἔτοποθέτησα πλησίον τοῦ βαρόνου Δεσιμαίτζ δι' ὃν λόγον μαντεύετε.

— Ἐφωτίσθην, ἀπήντησε μειδιῶσα θλιβερώς. Ἄλλὰ δὲν μοὶ ὠμίλησατε περὶ τῶν τελευταίων ἐρευνῶν σας περὶ τῆς ἀτυχῆς Λουκίας· μαντεύω τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς σας πάντοτε τίποτε;

Τὸ μέτωπον τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐπεσκιάσθη, ἢ δὲ φυσιογνωμία του ἠλλάξεν ἐκθρασιν.

— Πάντοτε τίποτε! ἀπήντησε θλιβερώς.

— Φεῦ! ἀνεστέναξεν ἡ βαρόνη.

— Καὶ ἐν τούτοις ἐλπίζω πάντοτε!

— Μάλιστα! μάλιστα, κύριε, ἐλπίζωμεν!